

DE ZORGVULDIGHEDEN DES LEVENS

Inleiding

- Matt. 13: 1 En te dien dage Jezus, uit het huis gegaan zijnde, zat bij de zee.
2 En tot Hem vergaderden vele scharen, zodat Hij in een schip ging en nederzat, en al de schare stond op den oever.
3 En Hij sprak tot hen vele dingen door gelijkenissen, zeggende: Ziet, een zaaier ging uit om te zaaien.
4 En als hij zaaide, viel een deel *van het zaad* bij den weg; en de vogelen kwamen en aten datzelve op.
5 En een ander *deel* viel op teenachtige *plaatsen*, waar het niet veel aarde had; en het ging terstond op, omdat het geen diepte van aarde had.
6 Maar als de zon opgegaan was, zo is het verbrand geworden; en omdat het geen wortel had, is het verdord.
7 En een ander *deel* viel in de doornen; en de doornen wiesen op, en verstikten hetzelve.
8 En een ander *deel* viel in goede aarde, en gaf vrucht, het één honderd-, het ander zestig-, en het ander dertigvoud.
9 Wie oren heeft om te horen, die hore.

Deze gelijkenis spreekt over de tijd waarin wij leven. Dat is de tijd van de verborgenheid, welke begon bij de opstanding van Christus en zal duren tot het moment dat Hij gekroond zal zijn. Daarmee wordt bedoeld het moment dat Hij Zijn Koninkrijk op aarde zal gevestigd hebben.

- Matt. 13: 10 En de discipelen tot Hem komende, zeiden tot Hem: Waarom spreekt Gij tot hen door gelijkenissen?
11 En Hij, antwoordende, zeide tot hen: Omdat het u gegeven is de verborgenheden van het Koninkrijk te weten, maar dien is het niet gegeven.

De waarheid omtrent het werk van God is alleen bestemd voor de Zijnen. Die waarheid is, dat Hij Zich na Zijn opstanding niet zou bekendmaken aan iedereen, maar alleen aan de Zijnen. Dat vinden we in vele psalmen terug, zoals bijv. in Psalm 22.

- Psalm 22: 22 Verlos Mij uit des leeuwen muil; en verhoor Mij van de hoornen der eenhoornen.
23 Zo zal Ik Uw Naam Mijn broederen vertellen; in het midden der Gemeente zal Ik U prijzen.

In vers 22 bidt de Heere Jezus om verlossing uit de dood. En als God Zijn gebed wil verhoren, dan zal Hij Gods Naam temidden van Zijn broederen prijzen en bekendmaken. Wij weten dat wij die broederen zijn, want in Hebr. 2, waar Psalm 22: 23 geciteerd wordt, staat dat Christus Zich niet schaamt ons Zijn broeders te noemen (Hebr. 2: 11).

De waarheid omtrent het werk van God is dus niet bekend in de wereld. Men interesseert zich trouwens ook niet voor de Waarheid. Als je ongelovigen daarover vertelt, willen ze het niet eens weten en zijn het ook direct weer vergeten.

Het spreken in gelijkenissen

In de gelijkenissen wordt in belangrijke mate over Gods werk verteld.

Gelijkenissen hebben verklaringen nodig, omdat ze in zichzelf geen verklaring geven. Het zijn mystificaties. Men zegt wel dat het vroeger heel gewoon was om op die manier te spreken, maar als dat zo was, dan zou het toch voor de geoefende Joden niet zo'n probleem geweest moeten zijn om te begrijpen wat er in die gelijkenissen werd gezegd. Bovendien, alleen al het feit dat er zoveel verschillende uitleggingen worden gegeven, geeft aan dat gelijkenissen in zichzelf niets verklaren.

De discipelen vonden het maar vreemd dat de Heer in gelijkenissen sprak. Ze konden er niet zoveel mee. En op het moment dat de Heer duidelijke taal spreekt, zeggen ze dat ook tegen Hem. Joh. 16 is daar een mooi voorbeeld van. Aan het eind van Zijn rede zegt de Heer:

- Joh. 16: 28 Ik ben van den Vader uitgegaan, en ben in de wereld gekomen; wederom verlaat Ik de wereld, en ga heen tot den Vader.
29 Zijn discipelen zeiden tot Hem: Zie, nu spreekt Gij vrijuit, en zegt geen gelijkenis.
30 Nu weten wij, dat Gij alle dingen weet, en Gij hebt niet van node, dat U iemand vrage. Hierom geloven wij, dat Gij van God uitgegaan zijt.

De Heere Jezus sprak dus zowel in duidelijke taal als in gelijkenissen.

De Zaaier en het Koninkrijk

“De zaaier ging uit om te zaaien”. Wij denken dan meteen aan onszelf, dat het over ons gaat. De gelijkenissen moeten immers een praktische toepassing hebben. Het gaat hier echter niet zomaar over een zaaier, maar over de Heere Jezus.

Het gekke is dat, hoewel deze gelijkenis vanaf vers 18 verklaard wordt, er niet bij staat wie de zaaier is. Dit wordt overgeslagen.

De boodschap is de hele Bijbel door geweest dat er een Koninkrijk zou komen en dat God Iemand zou aanstellen om over dat Koninkrijk te regeren. Dat begint eigenlijk al in Gen. 1 als God zegt: “Laat Ons mens maken”. Die mens zou heerschappij hebben over de hele schepping. Uiteindelijk blijkt die mens niet Adam te zijn, hoewel het tegen hem gezegd werd, maar Christus. Het werd niet de eerste Adam, maar de tweede Adam. Net als bij Abraham: Ismaël werd het niet, maar Izak. Niet Ezau, maar Jakob. Niet Salomo, maar de Zoon van David, namelijk Christus. Niet het Oude Verbond, maar het Nieuwe Verbond. God neemt het eerste weg om het tweede te stellen.

Deze Koning zou gesteld worden. Het Koninkrijk was dus van tevoren gepland. Bovendien is het nu al opgericht, maar nog verborgen. Het zal pas in de toekomst geopenbaard worden. Dat Koninkrijk is opgericht op het moment dat God de Heere Jezus Christus ver boven de engelen gesteld heeft.

De Bijbelse boodschap is dus altijd het woord van de belofte van de komst van dat Koninkrijk. Volgens Matt. 13: 11 gaan de gelijkenissen over de verborgenheden van dat Koninkrijk. En omdat het Koninkrijk inmiddels is opgericht, maar nog verborgen, spreekt deze gelijkenis over deze tegenwoordige tijd.

Dat Koninkrijk wordt gepredikt door de Koning Zelf. Dat Hij ons daarvoor gebruikt, is pure genade. Hij is in ieder geval niet afhankelijk van Zijn personeel. Toch wil Hij ons gebruiken.

Daarom zijn wij een koninklijk en priesterlijk volk. Als wij dus Zijn Woord bekendmaken, dan doen we dat in overeenstemming met onze positie. Toch is Hij het Die dat doet. Hij woont namelijk in ons.

Christus is de Zaaier. Hij is immers het Woord en bovendien is Hij Profeet. Hij doet een werk aan ons en leidt ons in heel Zijn Woord. Hij wil ons dat Woord laten horen en Hij wil dat wij dat Woord bekendmaken. Hij is de Boodschapper Gods, de Engel Die het Woord brengt. Hij zaait. En wat zaait de Zaaier?

1 Petr. 1: 23 Gij, die wedergeboren zijt, niet uit vergankelijk, maar *uit* onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God.

Hij zaait het onvergankelijke zaad, namelijk het Woord. Dat is het zaad dat nieuw leven verwekt. Dat zaad wordt geplant in deze oude schepping, waaruit nieuw leven voortkomt (Moeder aarde). De oude wereld is weliswaar onvruchtbaar, maar dat maakt niet uit. Deze wereld heeft kracht ontvangen om dat zaad te dragen en is daardoor vruchtbaar geworden. Wij moeten daar misschien om lachen, maar dat deden Abraham en Sarah ook.

Zwanger en dan?

Je kunt vol mystiek spreken over de wereld als vrouw die zwanger wordt, maar als je verzuimt deze dingen op jezelf toe te passen, dan mis je de boot. Ook wij zouden ons ontvankelijk opstellen, zodat God Zijn Woord, Zijn Zaad in ons kan planten, want ook wij zijn zwanger en in barensood (Rom. 8).

En als we ons ontvankelijk opengesteld hebben, wat dan? “O blijde dag, o zaal’ge stond, toen ‘k Jezus als mijn Heiland vond...” En dat was het dan? Zodat je nog precies weet waar, wanneer en bij welke gelegenheid je tot geloof gekomen bent? Zodat je op smeūige wijze je bekeringsgeschiedenis aan anderen kunt vertellen? Ja, dat is de evangelische variant, later overgenomen door de orthodoxie. Of dat je je leven lang strijdt om vlak voordat je sterft zalig te worden. “Strijden om in te gaan”, heet dat. Of te denken dat het leven een lange en smalle weg is, moeilijk begaanbaar. (Als je last hebt van claustrofobie (engtevrees), dan heb je vette pech. De dood is een smalle tunnel, maar het leven nu ook al.)

In al die gevallen stelt men de norm veel te laag. Het doel is niet dat wij ooit een keer tot geloof komen en wedergeboren worden. Dat is wel noodzakelijk, want anders hoef je helemaal nergens meer over te praten. Nee, wedergeboorte is het beginpunt, de meet. Zodra je kunt kiezen, zou je ook een keus behoren te maken. Het gaat God erom dat wij die van nature onnuttig waren, alsnog bekwaam gemaakt worden om Hem te dienen en dat vervolgens dan ook doen. Dat we niet op de meet blijven staan, maar ook daadwerkelijk onze loopbaan lopen.

Vrucht dragen

Zaad komt op en verdort. Zijn die mensen nu behouden of niet? Daar gaat de gelijkenis helemaal niet over. Die gaat over het plan van God met de schepping als zodanig en met de mens in het bijzonder. Als het zaad opkomt en verdort, betekent dit dat het geen vrucht draagt. Denk aan de Korinthiërs. Zij droegen ook geen vrucht. Paulus spreekt in de brieven aan de Korinthiërs zoveel over vleselijke dingen, omdat ze aan de Geestelijke nog niet toe waren. En juist die Geestelijke dingen hebben alles met vrucht dragen te maken.

God heeft ons bekwaam gemaakt, maar wat heeft Hij daaraan als wij er niets mee doen? Het gaat niet om onze norm. Die norm is vaak hoogmoed in bescheidenheid. Veel gelovigen zijn vaak al heel blij met een heel klein plekje in de hemel, waar ze zich in alle bescheidenheid terug kunnen trekken. Zij ambiëren geen vooraanstaande positie in het Koninkrijk en zijn met heel weinig al dik tevreden.

Dat zijn de mensen die er hier ook zo over denken. Maar waarom? Waarschijnlijk omdat ze liever hun eigen leventje leiden. “Laat deze drinkbeker aan mij voorbijgaan”. Dat is geen bescheidenheid, maar luiheid. Op zo’n manier zal het zaad geen vrucht dragen en dat was nu net wel de bedoeling. Daar spreekt deze gelijkenis over. Dat blijkt ook duidelijk uit vers 8.

Matt. 13: 8 En een ander *deel* viel in goede aarde, en gaf vrucht, het één honderd-, het ander zestig-, en het ander dertigvoud.

Johannes de Doper zei: “Brenge dan vruchten voort der bekering waardig (Luk. 3: 8).

Het gaat er niet alleen om dat je wedergeboren wordt, maar vooral dat je daarna vrucht draagt.

Jakobus zei: “Wat nuttigheid is het, mijn broeders, indien iemand zegt, dat hij het geloof heeft, en hij heeft de werken niet? Kan dat geloof hem zaligmaken?” (Jak. 2: 14).

Als je alleen maar zegt dat je gelooft, dan heeft dat helemaal geen nut. Geloof zonder werken is dood. Je komt misschien wel in de hemel, maar dat is dan ook alles.

Normaal gesproken moet je kunnen zien wat er in iemands hart is. Vruchten zijn nu eenmaal zichtbaar en het resultaat van datgene wat er in je hart leeft. Bij sommigen zie je dat direct en bij anderen duurt het wat langer. Dat wat het hart vult, komt naar buiten, eerst via de tong en later ook via de werken. Daarom zouden we ook het Woord van God tot ons nemen, opdat dat ons hart vult en we daaruit leven.

Dat Woord wordt niet in ons geplant door iemand die het ons vertelt, maar door de Heer Zelf. Hij doet dit, omdat Hij daar een bedoeling mee heeft. Daarom zouden we Hem niet moeten tegenwerken. Met andere woorden, we zouden de Geest niet moeten bedroeven, of uitblussen. Of, we zouden niet zondigen tegen de Heilige Geest. (Zonde tegen de Heilige Geest is ongeloof.) Het is immers de bedoeling dat de Geest Zijn werk aan ons zou voortzetten, zodat we toenemen in kennis. Die kennis is niet alleen maar “weten”, maar ook de uitwerking daarvan.

De praktijk

We gaan niet naar de Bijbelstudie of diensten voor de gezelligheid of zoiets, hoewel dat leuk meegenomen is. Het gaat er ook niet om dat je voor een ander komt. Hij wil ons vullen met Zijn Woord en wij zouden Hem daar systematisch de gelegenheid voor geven.

Je kunt ervoor kiezen om zo nu en dan een stukje uit de Bijbel te lezen, of af en toe een Bijbelstudiebandje te beluisteren. Je kunt er ook voor kiezen alleen naar de Heer te gaan als je in nood zit. Nood leert immers bidden, maar in dat geval kan voorspoed wel eens heel nadelig uitpakken voor je geestelijk leven.

Het idee dat je in dit leven de Heer nodig hebt, is niet waar. Miljoenen mensen hebben zonder Hem hun leven geleefd en vaak in grote voorspoed. De Heer heeft ons ook niet nodig, maar wil ons gebruiken. Dat is genade! Daarom zouden wij op systematische wijze de Heer gelegenheid geven Zijn werk aan ons te doen, in voorspoed en in tegenspoed. (Wilma: “Weer of geen weer, prijs de Heer”.)

De onderlinge bijeenkomsten

Als je deel uitmaakt van een plaatselijke gemeente, dan betekent dit dat je de bijeenkomsten daarvan bezoekt. Bijeenkomsten zijn volstrekt Bijbels, want Hij doet Zijn werk juist in die bijeenkomsten. Daar komen we bij elkaar om in de praktisch gemeenschap met de Heer te oefenen.

Hand. 2: 42 En zij waren volhardende in de leer der apostelen, en in de gemeenschap, en in de breking des broods, en in de gebeden.

Bijeenkomsten zijn er om te bezoeken. Het gaat hier niet over Hebr. 10: 25 (En laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben, maar *elkander* vermanen; en *dat* zoveel te meer, als gij ziet, dat de dag nadert.). Dat is onze toevergadering in de hemel, waar wij naderen voor de troon der genade. Niet pas bij de opname van de Gemeente, maar nu al. Maar te denken dat deze tekst volstrekt buiten onze bijeenkomsten omgaat, is wel heel naïef gedacht. Klassieke regelmaat is volstrekt Bijbels.

Trouwe dienst

Wij zijn gemaakt tot dienstknechten van God en het eerste wat Hij van ons vraagt, is dat we trouw zijn. Het minste wat we dan toch kunnen doen, is onze samenkomsten bijwonen. “Maar we zijn toch vrij”, zal iemand zeggen. “We hoeven toch niets? Er is toch niets dat ons kan scheiden van de liefde van Christus?” Ja, maar daar gaat het niet om. Hij wil een werk doen en daar zou je je voor open moeten stellen.

“We benne op de wereld om mekaar, om mekaar, te helpen, nietwaar?”. We zouden dienstbaar zijn, nederig. Niet voor die ander, maar tot eer van God en om een lange neus te trekken naar de satan. We volgen hem niet na. Dat deden we toen we nog dood waren door de misdaden en de zonden (Efeze 2: 1 – 3). Maar nu zijn wij dienstbaar aan God in navolging van Jezus Christus.

Anderen hebben onze hulp waarschijnlijk helemaal niet nodig. Het gaat ook niet om hen, maar om ons. We zouden hier in dit leven leren dienen. Wij waren het niet waard om door Hem gediend te worden. Toch heeft Hij dat gedaan en doet het nog steeds. Daarom zouden wij ook leren trouw te zijn. Het is toch normaal dat als je met elkaar afspreekt om op een bepaalde plaats bijeen te komen, je dan ook daadwerkelijk komt. Als je ooit verantwoordelijkheid wilt dragen, dan is dit wel het eerste waar je trouw in kunt zijn. Als het in deze dingen al niet lukt, waarom bij grotere verantwoordelijkheden dan wel?

Samenkomsten zijn op jonge leeftijd vaak helemaal niet leuk. Je verveelt je stierlijk en de tijd gaat maar niet om. Toch leer je van die samenkomsten. Al is het alleen maar de regelmaat. Niet dat het voorschrift is, maar het kan geen kwaad.

Het Woord is er niet om in onze behoeften te voorzien, maar voor onze dienst aan de Heer. Mensen die in de problemen zitten zijn voor een heleboel dingen niet ontvankelijk. Christenen gaan graag naar Afrika om mensen in nood te helpen. Mensen in nood zitten echter helemaal niet op het Evangelie te wachten, maar hebben liever eten en drinken en medicijnen. Zij hebben Christus niet nodig, maar christen.

Voor zover wij behoeftig zijn, is dit omdat wij de waarheid willen leren kennen. We vinden de Heer sowieso niet, als we alleen maar op zoek gaan naar onze eigen waarheid met betrekking op

de vragen van het leven. Zijn we echter wel op zoek naar de Waarheid, dan zal Hij Zich aan ons bekendmaken.

Is dat dan een eerste levensbehoefte? Nee, “legio” mensen komen zo ook wel door het leven. Dat is alleen een leven zonder werkelijke inhoud.

Hij wil dag in dag uit een werk aan ons doen. Hij wil ons opvoeden en ons verantwoordelijkheidsbesef bijbrengen.

Knoeiwerk?

Terug naar Matt. 13. De Heer zaait, maar Hij doet het wat slordig. Het zaad komt overal terecht. Wie gooit er nu ook zaad op de verharde weg? Dat is pure verkwisting. Het punt is dat het zaad overal valt. Het Evangelie wordt overal verkondigd. Er is ruimschoots genoeg. Soms vertel je iemand het Evangelie en krijgt de indruk dat hij of zij ervoor openstaat, maar dan ineens zeggen ze: “Zullen we nog een kop koffie nemen, het is zo gezellig”, onder het motto: “Verrekt interessant, maar ga door”. Je denkt dat ze luisteren, maar het is niet zo. Dan komen de vogelen des hemels en pikken het zaad op.

De vogelen des hemels zijn in dit geval een beeld van de satan met zijn engelen. Aan de ene kant zijn de vogelen des hemels een beeld van de Heer en Zijn engelen en aan de andere kant van de satan en zijn engelen. Hij is de grote tegenstander en probeert het zaad dat gezaaid wordt weg te nemen en eventueel te vervangen door wat anders.

Oppervlakkigheid

Matt. 13: 5 En een ander *deel* viel op steenachtige *plaatsen*, waar het niet veel aarde had; en het ging terstond op, omdat het geen diepte van aarde had.

Het gaat hier over oppervlakkigheid (zie vers 20).

Matt. 13: 6 Maar als de zon opgegaan was, zo is het verbrand geworden; en omdat het geen wortel had, is het verdord.

Als de zon opgaat, verbrandt de plant zomaar. Bij een klein beetje tegenstand neemt het enthousiasme meteen af. Als men oppervlakkig is, kan men heel gemakkelijk dingen aannemen. Dat lijkt een goede eigenschap, maar als er een andere mening voorbij komt zeilen, ruilt men die er net zo makkelijk voor in.

Willem Duys zegt van zichzelf dat hij oppervlakkig is. Met iedereen praten, lekker interessant doen, maar daarna weer snel vergeten. En omdat we bijna allemaal zo oppervlakkig zijn geworden, is het niveau van radio- en televisieprogramma's flink naar beneden gehaald. Die zijn afgestemd op het denkniveau van veertienjarigen!

Door die oppervlakkigheid kun je mensen gemakkelijk met het Evangelie bereiken. Ze lijken enthousiast, maar ze terugzien, ho maar. Met hetzelfde gemak waarmee je die mensen een Bijbelse leer kunt wijsmaken, kun je hen de volgende keer iets anders wijsmaken. Het Woord vindt geen ingang.

Onze verantwoordelijkheid is aan de ene kant de dingen niet zomaar voor zoete koek te slikken, maar aan de andere kant de dingen vast te houden die we aangenomen hebben. Je niet laten leiden door de waan van de dag. We zouden zijn als de Bereërs.

Hand. 17: 11 En dezen (Bereërs) waren edeler, dan die te Thessalonica waren, *als* die het Woord ontvingen met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren.

Leringen veranderen met gemak in verband met de golfbewegingen van de cultuur. Wat vroeger niet kon, kan nu wel of moet zelfs. Als je je daardoor laat leiden en niet door de Schriften, dan raak je het spoor snel bijster.

100 jaar geleden was de wereld volstrekt anders. Als je toen een ambacht had, deed je bij wijze van spreken je hele leven met hetzelfde stuk gereedschap. Vervelend of saai? Misschien wel, maar je had wel tijd om na te denken over het leven en over de vragen die het leven aangaan. Dan kan het aan de buitenkant lijken dat je leven bijv. bestaat uit het lappen van schoenen, maar in werkelijkheid wordt er een geestelijk leven ontwikkeld. Nu zet je de arbeidsvitaminen aan (bestaat dat nog?) op de radio, want dan hoeft je niet meer na te denken.

Mensen zijn ook enorm tolerant. Alles moet kunnen, maar die tolerantie is niets anders dan oppervlakkigheid. De cynicus zegt: “Wij zijn oppervlakkig geworden om ons in deze samenleving te handhaven”. Kinderen van God zouden niet oppervlakkig zijn en wijken voor een beetje tegenstand. Oppervlakkigheid ontwikkelt zich. Je kunt er dus iets aan doen, maar ook aan het tegenovergestelde. In de praktijk betekent dit, dat je ook nadenkt over jezelf en over anderen. In de eerste plaats zouden we ons echter bezighouden met het Woord van God. Zijn Woord zou immers rijkelijk in ons wonen! Elk moment van de dag. Dat kun je activeren door de samenkomsten te bezoeken, door zelf in de Bijbel te lezen, door te bidden, door te zingen.

De knop van de radio of televisie kun je eventueel gewoon uitdraaien. We hebben Zijn Woord nodig om de balans in ons leven te bewaren.

Doornen en distelen

Matt. 13: 7 En een ander *deel* viel in de doornen; en de doornen wiesen op, en verstikten hetzelfde.

Doornen worden voortgebracht door de wereld, maar het is wel onkruid en groeit bijster hard. We zijn zelf verantwoordelijk voor wat er op ons afkomt. Dat we ons leven zodanig inrichten en beschermen, dat de Heer Zijn werk aan ons kan doen. Oppervlakkigheid of wereldse omgeving zijn geen excuus. Wij hebben de verantwoordelijkheid Zijn Woord door Hem in ons hart te laten planten.

Doornen worden meestal in één adem met distelen genoemd.

Gen. 3: 16 Tot de vrouw zeide Hij: Ik zal zeer vermenigvuldigen uw smart, namelijk uwer dracht; met smart zult gij kinderen baren; en tot uw man zal uw begeerte zijn, en hij zal over u heerschappij hebben.

17 En tot Adam zeide Hij: Dewijl gij geluisterd hebt naar de stem uwer vrouw, en van dien boom gegeten, waarvan Ik u gebod, zeggende: Gij zult daarvan niet eten; zo zij het aardrijk om uwentwil vervloekt; en met smart zult gij daarvan eten al de dagen uws levens.

18 Ook zal het u doornen en distelen voortbrengen, en gij zult het kruid des velds eten.

- 19 In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aarde wederkeert, dewijl gij daaruit genomen zijt; want gij zijt stof, en gij zult tot stof wederkeren.

De ervaring leert dat het precies zo is. Wat voor filosofie je ook bedenkt, zo is het gewoon. De praktijk van het leven blijkt veel moeite met zich mee te brengen (dit aardse tranendal). Dit komt omdat de mens uit de aarde genomen is en die aardbodem deugt niet. Er valt dus niets aan te verbeteren. Er staat dat God alles goed gemaakt had. Hij heeft het zo gemaakt dat Hij Zijn heilsplan daarin uit kan werken, maar het was verre van volmaakt. Dat plan is er juist op gericht om in de toekomst, als Hij klaar is met Zijn werk, weer een volmaakte schepping te hebben. Met die Schepping is al een begin gemaakt bij de opstanding van Christus, waarvan Hij de Eersteling is. Ook wij maken, op grond van geloof, deel uit van die nieuwe schepping en zijn dus in Hem volmaakt. Daarom zouden we onze hoop niet stellen op dit aardse leven. Dat staat al in Prediker. Het eindigt toch met de dood.

Dat aardse leven wordt Adam voorgesteld. Nu weet hij wat hem in het leven te wachten staat. De aardbodem die hij gaat bewerken, brengt doornen en distelen voort. Dat is niet alleen in letterlijke zin zo, maar ook op symbolische wijze. Het hele leven zit vol moeite. Als de aarde alleen maar doornen en distelen zou voortbrengen, dan viel er nog wel mee te leven, maar dit leven brengt allerlei onwenselijks met zich mee. Al die dingen houden ons steeds bezig. Ze verstikken ons en ontnemen ons de vrijheid en zelfs het leven.

We zijn steeds bezig met de strijd om het bestaan. Het leven is een strijdtoneel. Wat is de zin daar nu van? Of helemaal niets, òf het leert ons onze hoop te stellen op de dingen die boven de zon zijn.

Door de doornen en distelen ziet ons leven er altijd anders uit dan wij ons voorgesteld hebben. Doornen en distelen zijn niet onze zondige daden, hoewel die ermee te maken hebben. In de Bijbel zijn doornen en distelen meestal een beeld van andere mensen. Ons geestelijk leven wordt vaak door andere mensen belemmerd. Ze leggen ons verplichtingen op die helemaal niets met onze dienst aan God te maken hebben. In veel gevallen zijn dat dingen waarvan we helemaal niet geneigd zijn ze als verkeerd te zien. Maar ze houden ons wel bezig. Het is net als onkruid, je blijft schoffelen.

- 2 Sam. 23: 5 Hoewel mijn huis also niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gesteld, dat in alles wel geordineerd en bewaard is; voorzeker is *daarin* al mijn heil, en alle lust, hoewel Hij het *nog* niet doet uitspruiten.

David verwijst naar het eeuwige verbond dat God met hem gesloten heeft. Dit verbond is inmiddels wel uitgesproten. Die Spruit is het Zaad van David en Hij is verschenen. En wij hebben deel aan dat verbond en verblijden ons daarin.

- 2 Sam.23: 6 Maar de *mannen* Belials zullen altemaal zijn als doornen, die weggeworpen worden, omdat men ze met de hand niet kan vatten;

De mannen Belials = zij die van de duivel zijn.

- 2 Sam. 23: 7 Maar een iegelijk, die ze zal aantasten, voorziet zich met ijzer en het hout ener spies; en zij zullen ganselijk met vuur verbrand worden ter zelve plaats.

Er zou een oordeel komen over de goddeloze mensen. De doornen uit vers 6 worden beschouwd als uitbeelding van andere mensen. Wij denken altijd aan omstandigheden en voeren die als excuus aan, maar het zijn andere mensen die de omstandigheden bepalen. De doornen waardoor men gestoken wordt, zijn die andere mensen. Wij kunnen natuurlijk ook zelf die doornen zijn en andere mensen steken.

Het onkruid tiert welig op de akker. En aangezien de akker de wereld is, worden we daardoor beheerst. We voelen ons dikwijls verplicht, maar vaak ten onrechte. We hebben zoveel verplichtingen; als we daar geen weerstand aan bieden, dan wordt het onze ondergang. We proberen te voldoen aan de verwachtingen die anderen van ons hebben en er wordt nogal wat van ons verwacht! Maar je kunt ook gewoon nee zeggen. Dat is op dat moment misschien een probleem, maar daarna ben je vrij. Je hoeft niet beslist op iemands verjaardag te komen, alleen omdat dit nu eenmaal van je verwacht wordt. En dit is nog een tamelijk onschuldig voorbeeld. Het hele leven zit zo in elkaar. Velen van ons worden beheerst door zaken die we menen te moeten doen, maar die volstrekt overbodig zijn.

Uitgaan

Hebr. 13: 13 Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.
14 Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken de toekomstige.

Uitgaan buiten de legerplaats; wat betekent dat? Niet alleen dat we geloven in het Woord van God. Nee, het betekent dat je niet meer meedoet aan datgene wat in die legerplaats gebruikelijk is.

De legerplaats is deze wereld. Maar mag je dan niet naar de bioscoop? Er zijn genoeg mensen die om principiële redenen niet naar de bioscoop of de kermis gaan en toch gevangen zijn in de wurggreep van deze wereld. De dingen van de wereld vullen je dag. Je zou eens op een afstand moeten kijken naar jezelf en de wereld waarin je leeft en je afvragen: “Waar zijn wij nu helemaal mee bezig?” en daar dan vervolgens hartelijk om lachen. Zelfspot is heel goed.

Wat houdt ons bezig?

Je behoort je leven aan de Heer te geven, maar als dat leven helemaal door jezelf is ingevuld, dan heeft Hij helemaal niets over dat leven te vertellen. Wijzelf al niet eens. We zouden daar dus mee ophouden en ons realiseren dat ons leven in Zijn hand is. Ons realiseren dat ons leven afhankelijk is van Hem. Daarmee valt er een heleboel zorg van ons af.

Verzekeringsadviseurs willen je de indruk geven dat je de rest van je leven veilig kunt stellen. Moet je daarom al die verzekeringen afsluiten? De enige verzekering die wij hebben, is dat we doodgaan, tenminste... Wij zijn verzekerd voor de toekomst en wat de rest betreft, moet je het zelf weten. Het gaat om het principe erachter. Natuurlijk, je moet voor jezelf zorgen, maar betekent dit dat je je helemaal in moet dekken? Je kunt inderdaad nooit weten wat er gebeuren zal, maar je doet je best. Je neemt gewoon risico's. Zo is het leven, anders kom je nergens meer. En dat er af en toe wat fout gaat, nou ja, pech. Je zoekt het niet op en weet dat God het tóch ten goede zal gebruiken.

Waarom breken we niet los uit deze wereld, waarin alles moet volgens de regels en verwachtingen van anderen? Waarom met de stroom mee en altijd weer wat nieuws? Het is soms

gemakkelijk, maar laat je er niet door meeslepen. Vooruitgang is in werkelijkheid helemaal geen vooruitgang. Het is een beheersing van het leven.

Wat heb je bijvoorbeeld aan al het nieuws dat je wordt aangeboden? Als je op vakantie bent, volg je toch ook geen nieuws? Als je thuiskomt, blijkt dat je niets gemist hebt. Het leven ging gewoon door. Geen nieuws volgen werkt verrijkend, want je wordt niet gevuld met allerlei zaken die er niet toe doen en daarom heet het vakantie.

Vroeger was er binnen de EO een discussie over het maken van amusementsprogramma's. Of dat wel kon bij de EO en zo ja, wat voor programma's dat dan moesten zijn. Johan Bos zei toen: "Zet een camera bij de bestuursvergaderingen, dan heb je een mooi amusementsprogramma". Toen werd het belachelijk gevonden, maar tegenwoordig wordt John de Mol er miljardair mee. Zet een zootje dombo's bij elkaar, camera's erop en iedereen kijkt ernaar.

En talkshows dan! Denk maar niet dat het je niets doet. Het houdt je bezig. Wat een levensvulling! En dit zijn nog dingen die men vrijwillig doet.

Anderen vinden dat ze anderen moeten helpen. Ze zoeken mensen en beslissen dat die hulp nodig hebben, wat misschien helemaal niet zo is.

Ook veel christenen denken dat anderen hulp nodig hebben. Zij houden ons bezig met dingen die absoluut nergens toe leiden. Dat klinkt cru, maar het is zo. Heel veel dingen zijn niet belangrijk, maar we hebben vaak geen idee waar we ons leven dan mee moeten vullen. En als we het wel weten, dan willen we het vaak niet eens weten.

Onze eerste verantwoordelijkheid is, dat we in de vrijheid zouden staan. Die vrijheid zouden we niet gebruiken als oorzaak voor het vlees, maar om ons te vullen met het Woord.

Matt. 6: 27 Wie toch van u kan, met bezorgd te zijn, een el tot zijn lengte toedoen?

God lacht om een heleboel dingen die ons bezighouden. En wat andere mensen van ons denken? Het zou je niet uit moeten maken. Je hebt nu eenmaal je tekortkomingen, maar bent een kind van God. Tevoren verordeneerd om als zoon gesteld te worden. Wat een ander daarvan vindt, is niet belangrijk.

De dingen die je in je leven doet, zouden zaken moeten zijn waar je aardigheid in hebt en die opbouwend zijn. En bij voorkeur zou de Heer ermee gediend moeten worden.

Het gaat er niet om aardig gevonden te worden, om zo lang mogelijk in de bus te mogen blijven. Laat je toch niet meeslepen door de omstanders en de mode, alleen om erbij te mogen horen. Het gaat erom dat we weten wie we zijn. En de enige van wie het belangrijk is waardering te krijgen, is de Heer.

We zouden ons beter bevrijden van al die conventies die ons leven beheersen, of sterker, die ons het leven ontnemen. Slavernij en dood zijn synoniemen, net als leven en vrijheid. God heeft ons getrokken uit de duisternis en dus uit de slavernij. De vraag is of wij ook werkelijk in het Licht, in de vrijheid, wandelen. De wereld is een zinkend schip, maar wij zouden ons eraan onttrekken, om God te dienen.

Het zijn altijd de onaangepaste mensen geweest die zorgden voor ontwikkeling en vooruitgang. Zo is het Koninkrijk Gods ook alleen voor degenen die zich onttrekken aan deze wereld. Dat is onaangepast gedrag, maar het leidt wel tot iets.

De doornen en distelen zijn de uitwerking van de kracht van de tegenstander. Hij houdt ons bezig met dingen die ons weerhouden van het bezig zijn met de dingen van de Heer. Het is onze eigen verantwoordelijkheid om ons te onttrekken aan die doornen en distelen. Die dingen zijn er, maar het ligt aan onszelf of we ons erdoor laten beheersen of niet. Het is de bedoeling dat we ons laten leiden door de Geest en dat kan alleen als we ons niet laten leiden door de zorgvuldigheden dezer wereld.

rijkdom en Rijkdom

Onkruid groeit snel en verstikt en dat is precies waar de duivel gebruik van maakt. Snelle ontwikkelingen, dat houd je bezig.

Carrière maken en rijk worden zijn ook zo belangrijk in deze wereld. Het gaat daarbij niet om de dingen die nodig zijn, maar om die ons rijk maken. Maar ja, wat moet je ermee? Je kunt het wel bezitten, maar je moet het ook allemaal verzorgen en bijhouden. Er is op zichzelf niets mis met rijkdom, maar de hang ernaar moet wel een grens hebben. Het moet wel iets aan levensgeluk brengen en in het algemeen brengen de dingen die je voor geld koopt niet echt geluk.

Vroeger moest iedereen ineens een nieuw elektronisch orgel hebben. Het was een must om zo'n ding te bezitten. Maar als je kijkt wie er nu echt op kon spelen? Wat moet je er dan mee? Het is dan alleen voor de status. Wat is dat voor een bezigheid? Ja, najagen van status. Wat heb je eraan als je er toch niet op kunt spelen? Het spelen verrijkt, niet het hebben van zo'n ding.

In de praktijk zijn de zorgvuldigheden van deze wereld niet de zorg om het bestaan, maar de zucht naar rijkdom. Geld maakt niet gelukkig, maar is wel goed voor de zenuwen. Het streven ernaar en het ermee bezig zijn, leiden tot niets.

Het hart laten vullen met Gods Woord geeft de mens rust en vrede en rijkdom, ook al ben je zo arm als Job. Rust, blijdschap en vrede hebben niets met geld te maken. Rijkdom is wat je je aan geestelijke bezittingen verworven hebt. Dat kost soms geld, maar het is niet in geld uit te drukken.

We zouden ons daarbij in de eerste plaats uitstrekken naar de kennis van Hem. Die kennis vind je in de Bijbel, maar ook in het je buiten de legerplaats stellen en je leven tot Zijn beschikking stellen. Daarmee vind je hier geen eer, maar later des te meer!

De zorgvuldigheden des levens

De zorgvuldigheden en verleidingen der wereld verstikken het Woord en maken je onvruchtbaar. Die zorgvuldigheden hebben betrekking op alle details van het leven. Zorgvuldigheden = details. Het gaat daarbij niet om de zorgvuldigheden dezer wereld, maar om zorgvuldigheden dezer eeuw. Dat is niet beslist een tijdsaanduiding. De tijd wordt gekenmerkt door de maatschappij waarin we leven. Tijd wordt bepaald door wat we doen. We maken onze eigen tijd en zijn dus voor ons eigen leven verantwoordelijk.

In de praktijk zijn we geneigd ons bezig te houden met details die er niet toe doen. Het voordeel daarvan is natuurlijk wel dat je je dan niet hoeft bezig te houden met de dingen die er wel toe doen. Zo van: "Ik kan niet naar de samenkomst komen, want dan is het net etenstijd. Op die tijd moeten we nu eenmaal eten". Die dingen gebeuren werkelijk. Maar dat zijn toch volstrekt onbelangrijke dingen. Als je echt honger hebt, dan is er altijd wel wat te regelen. Als je aandacht naar dat soort onbenulligheden uitgaat, dan mis je de grote dingen. Je kunt je beter eerst met de grote en belangrijke dingen bezighouden, dan zijn de kleine dingen geen probleem meer. Mensen

hebben de neiging zich te verliezen in die onbelangrijke dingen. Maar de dingen die echt ingrijpend in het leven zijn, hebben we toch niet onder controle. Die overkomen ons gewoon. Dus, waar maak je je dan druk over?

Een paar teksten waarin het woord “zorgvuldigheden” voorkomt.

Luk. 8: 14 En dat in de doornen valt (het zaad), zijn dezen, die gehoord hebben, en heengaande verstikt worden in de **zorgvuldigheden**, en rijkdom, en wellusten des levens, en voldragen geen *vrucht*.

Luk. 21: 34 En wacht uzelf, dat uw harten niet te eniger tijd bezwaard worden met brasserij en dronkenschap, en **zorgvuldigheden** des levens, en dat u die dag niet onvoorziens *overkome*.

2 Kor. 11: 28 Zonder de dingen, die van buiten zijn, overvalt mij dagelijks de **zorg** van al de gemeenten.

Zorg voor elkaar

In de grondtekst is “zorg” hetzelfde woord dat elders vertaald is met “zorgvuldigheden”. Natuurlijk heeft Paulus veel problemen met de dingen die van buiten op hem afkomen, maar daarnaast heeft hij de zorg voor de gemeenten. Als je je al in details wilt verliezen, doe het dan in de zorg voor de Gemeente, voor je broeders en zusters. Of je dat nu leuk vindt of niet. Al het andere gaat toch voorbij.

We zouden onze verantwoordelijkheden dragen die we van God gekregen hebben. In de eerste plaats is dat de zorg voor elkaar. Dat zouden voor ons de zorgvuldigheden des levens behoren te zijn en zij zijn het resultaat van het leven in Christus.

- 1 Kor. 12: 12 Want gelijk het één lichaam is, en vele leden heeft, en al de leden van dit éne lichaam, vele zijnde, *maar één* lichaam zijn, alzo ook Christus.
- 13 Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot één Geest gedrenkt.
- 14 Want ook het lichaam is niet één lid, maar *vele leden*.
- 15 Indien de voet zeide: Dewijl ik de hand niet ben, zo ben ik van het lichaam niet; is hij daarom niet van het lichaam?
- 16 En indien het oor zeide: Dewijl ik het oog niet ben, zo ben ik van het lichaam niet; is het daarom niet van het lichaam?
- 17 Ware het gehele lichaam het oog, waar *zou* het gehoor *zijn*? Ware het gehele *lichaam* gehoor, waar *zou* de reuk *zijn*?
- 18 Maar nu heeft God de leden gezet, een iegelijk van dezelve in het lichaam, gelijk Hij gewild heeft.
- 19 Waren zij alle *maar één* lid, waar *zou* het lichaam *zijn*?
- 20 Maar nu zijn er wel vele leden, doch *maar één* lichaam.
- 21 En het oog kan niet zeggen tot de hand: Ik heb u niet van node; of wederom het hoofd tot de voeten: Ik heb u niet van node.
- 22 Ja veeleer, de leden, die *ons* dunken de zwakste des lichaams te zijn, die zijn nodig.

- 23 En die ons dunken de minst eerlijke *leden* des lichaams te zijn, denzelven doen wij overvloediger eer aan; en onze onsierlijke *leden* hebben overvloediger versiering.
- 24 Doch onze sierlijke hebben het niet van node; maar God heeft het lichaam *alzo* samengevoegd, gevende overvloediger eer aan hetgeen gebrek *aan dezelve* heeft;
- 25 Opdat geen tweedracht in het lichaam zij, maar de leden voor elkander gelijke zorg zouden dragen.
- 26 En hetzij dat één lid lijdt, zo lijden al de leden mede; hetzij dat één lid verheerlijkt wordt, zo verblijden zich al de leden mede.
- 27 En gijlieden zijt het lichaam van Christus, en leden in het bijzonder.

Zorg voor elkaar in het lijden en blijdschap met elkaar in de zegeningen. Waarom zouden we die dingen niet met elkaar delen? Je doet toch dingen voor elkaar, vooral als anderen er ook plezier aan beleven!? We benne op de wereld voor mekaar en op zo'n manier heb je toch nog plezier gehad van je leven.

Het leven is niet allemaal particulier. Zorg is niet dat we financieel draaien, maar of we zorgen dat we doen wat we denken dat we moeten doen. We zijn Zijn eigendom. Wat we doen, is dus in de eerste plaats voor Hem. Dat geldt ook voor hulp aan anderen. Het gaat er daarbij niet om of we werkelijk iets voor die ander betekenen, maar dat we leren dienen en leren ons te onderwerpen aan Christus. En een belangrijk aspect daarvan is dat we er voor elkaar zijn.

Het tegenovergestelde is het werk van de duivel. Dat is het streven naar macht, eer en geld. Dat is ons leven niet. Hebben we dan geen zorgen? Dat is onze zorg helemaal niet.

Kol. 3: 17 En al wat gij doet met woorden of met werken, *doet* het alles in den Naam van den Heere Jezus, dankende God en den Vader door Hem.

Wij dienen God en dat is onze eerste verantwoordelijkheid. Wij hebben het daarin gemakkelijk. Er zijn tijden geweest dat het dienen van God je kop kostte. Nu kost het vrijwel niets. Wat het ons oplevert, is de vrucht van de Geest (Gal. 5: 22). Dat geeft ons leven zin en bevrediging. Helaas wil men die weg vaak niet gaan.

Onze schat is in de hemel

- 1 Petr. 5: 5 Desgelijks gij jongen, zijt den ouden onderdanig; en zijt allen elkander onderdanig; zijt met de ootmoedigheid bekleed; want God wederstaat de hovaardigen, maar den nederigen geeft Hij genade
- 6 Vernedert u dan onder de krachtige hand Gods, opdat Hij u verhooge te Zijner tijd.

Als je zo leeft, kom je in deze wereld absoluut niet aan de bak. Het zou zelfs reden kunnen zijn om je zorgen te maken, of je het in de maatschappij dan nog wel redt. Maar moeten we ons wel zorgen maken?

1 Petr. 5: 7 Werpt al uw **bekommernis** op Hem, want Hij zorgt voor u.

Bekommernis is het woord dat elders vertaald is met “zorgvuldigheden”.

Als wij trouw zijn aan Hem en in de praktijk aan elkaar, dan belooft de Heer dat Hij voor de rest zal zorgen. En Hij weet veel beter dan wij wat we nodig hebben.

Matt. 6: 19 Vergadert u geen schatten op de aarde, waar ze de mot en de roest verderft, en waar de dieven doorgraven en stelen;

De Bijbel heeft helemaal niets tegen rijkdom. Abraham, Job, David en Salomo waren schatrijk. De Heere Jezus was waarschijnlijk ook niet onbemiddeld. Met rijkdom is niets mis, maar wel met het fanatieke streven ernaar.

Mot en roest staan voor de tijdelijkheid van het leven.

Matt. 6: 20 Maar vergadert u schatten in den hemel, waar ze noch mot noch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven, noch stelen;

Je kunt die rijkdom beter in de hemel verwerven. Dat is een onvergankelijke rijkdom.

Matt.6: 21 Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.

Als je je hart wilt richten op de dingen die boven zijn, dan zul je eerst die schat in de hemel moeten verzamelen. Die schat heeft alles met trouw en dienst aan Hem te maken. "Over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal Ik u stellen".

Een onbezorgde...dag

Matt. 6: 25 Daarom zeg Ik u: Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten, en wat gij drinken zult; noch voor uw lichaam, waarmede gij u kleden zult; is het leven niet meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleding.

Het staat er echt allemaal, maar is het ook realiteit voor ons? Tegenwoordig houdt iedereen zich echt alleen nog maar bezig met eten. Hoeveel calorieën, is het wel eco, welke vitamines en dergelijke. Maar het leven is meer. Voedsel en kleding is alleen de buitenkant. Een goed verzorgde buitenkant is prima, maar als er niets in de verpakking zit, dan heb je er niets aan. Het gaat namelijk om de inwendige mens, of die er wel goed uitziet.

Matt. 6: 26 Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch verzamelen in de schuren; en uw hemelse Vader voedt *nochtans* dezelve; gaat gij dezelve niet *zeer* veel te boven?

God regelt het wel. Als de Heer al zorgt voor de gang van zaken in de natuur, zal Hij dan ook niet voor Zijn dienstknechten zorgen? Als onze dienst aan Hem onze grootste prioriteit is, dan zal Hij zeker voor ons zorgen. Waar wij ons onderhouden, daar zal Hij ons onderhouden.

Matt. 6: 27 Wie toch van u kan, met bezorgd te zijn, een el tot zijn lengte toedoen?

De mens kan misschien wel iets aan de lengte van zijn leven toedoen door zorgvuldig te leven, maar het is de vraag of het de moeite waard is. Er zijn niet zoveel mensen die echt van ouderdom doodgaan. Meestal gebeurt dat door ziekte of ongeluk. Daarom zouden we in de tijd dat we het nog kunnen, de Heer zoeken en dienen. En je weet nooit hoe lang je daarvoor nog de tijd hebt. Wat heb je aan een leven dat niet geleefd is? Waarin je niets hebt om op terug te zien, of om naar uit te kijken. Je kunt wel zo gezond mogelijk, maar als een kasplantje, leven; dat verlengt je leven

misschien, maar het gaat niet om de lengte van je leven, maar om de inhoud. Wat doen we met ons leven?

De zegeningen bestaan er ook niet uit dat we ouder worden dan ongelovigen. Wij zouden zo leven dat ons leven Christus is. Dát is leven.

- Matt. 6: 28 En wat zijt gij bezorgd voor de kleding? Aanmerkt de leliën des velds, hoe zij wassen; zij arbeiden niet, en spinnen niet;
- 29 En Ik zeg u, dat ook Sálomo, in al zijn heerlijkheid, niet is bekleed geweest, gelijk één van deze.

Het mooiste kleed ontvangen we van de Heer Zelf (2 Kor. 5), een nieuw kleed namelijk. Dat kleed wordt later geshowd.

- Matt. 6: 30 Indien nu God het gras des velds, dat heden is, en morgen in den oven geworpen wordt, alzo bekleedt, zal Hij u niet veel meer *kleden*, gij kleingelovigen?
- 31 Daarom zijt niet bezorgd, zeggende: Wat zullen wij eten, of wat zullen wij drinken, of waarmede zullen wij ons kleden?
- 32 Want al deze dingen zoeken de heidenen; want uw hemelse Vader weet, dat gij al deze dingen behoeft.

Natuurlijk moet je regelen wat je zult eten, maar hier gaat het over veel meer. Het gaat over het hele leven. En dat leven geven we aan de Heer, we geven het in Zijn hand.

Wereldgelijkvormigheid is het streven naar een leven waarin alles onder controle is. Dat is geen leven. Wij zouden onbezorgd Hem dienen. Het gaat hier ook niet alleen over fulltimers, maar over alle gelovigen. We zouden leren om in het dagelijkse leven ons van Hem afhankelijk te stellen. Daarom zouden we ook buiten de legerplaats gaan. En wat er ook gebeurt, wij stellen ons vertrouwen op de Heer (“weer of geen weer, prijs de Heer”. Nog een andere spreuk van Wilma: “Wind of regen, altijd zegen”). Als ons streven het dienen van de Heer is, dan heeft dat leven een zinvolle invulling en daarvoor zullen we in de toekomst ook nog eens loon ontvangen.

- Matt. 6: 33 Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.

Daarom zoeken wij niet onze gerechtigheid of ons recht. Deze dingen vallen namelijk ook onder de zorgvuldigheden dezer wereld. Recht bestaat niet in deze wereld. Recht is te vinden bij de Heer en Hij zal gerechtigheid voortbrengen in de toekomst. Ons zal Hij recht doen bij de opname van de Gemeente.

- Jes. 49: 4 ...gewisselijk, Mijn recht is bij den HEERE, en Mijn werkloon is bij Mijn God.

Ons recht is voor Zijn aangezicht. Hij heeft recht op heel ons leven. Daarom zouden we dat leven ook aan Hem geven. Als we dat gedaan hebben, dan is het Zijn verantwoordelijkheid voor ons te zorgen. Niet dat we hier een luxe bestaan hoeven te verwachten als loon voor het dienen van Hem. Dat loon ontvangen we pas later, als we bij Hem zijn. Maar Hij zal ons geven al wat wij nodig hebben. Daarom kunnen we ons leven besteden aan het zoeken van de dingen die boven zijn, waar Christus is, zittende ter rechterhand Gods. En kunnen we bedenken de dingen die boven zijn; niet die op de aarde zijn. Want wij zijn gestorven en ons leven is met Christus

verborgen in God. En wanneer Christus zal geopenbaard zijn, dan zullen wij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid (Kol. 3: 1 – 4).

Matt. 6: 34 Zijt dan niet bezorgd tegen den morgen; want de morgen zal voor het zijne zorgen; *elke* dag heeft genoeg aan zijn zelfs kwaad.

Al die zorgen hebben te maken met het kwaad dat wij in de toekomst verwachten. Onze verantwoordelijkheid is echter niet naar de toekomst te zien, hoewel we daar onze hoop op gevestigd hebben, maar onze verantwoordelijkheid is het dienen van de Heer, vandaag. Wat daarna komt, komt vanzelf. Wij zijn op weg en weten waar de weg naartoe gaat. Hoe die weg eruit ziet, en wat we allemaal tegenkomen, weten we niet. Maar: “Wat de toekomst brengen moge, mij geleidt des Heeren hand”. Dat is het getuigenis van de Gemeente. Hoe de reis ook verloopt, wij zullen een behouden aankomst hebben en het loon ontvangen dat Hij voor ons als een schat heeft bewaard. Het gaat niet om later, maar om nu. Hij geeft rijkdom aan hen die in heel hun leven Hem willen dienen, aan hen die zeggen: “Ik en mijn huis, wij zullen de Heer dienen”.